

June 2017

Butterflies and bells

Kelebekler ve çanlar

Oturdum ve iki kelebeğin nehir kenarının yeşil kıyısı üzerine tekrar eden tembel döngülerini izledim. Nehir geniş ve hızlıydı. Çanların sesi dikkatimi çekti ve sesin geldiği yeri bulmak için nehrin karşı kıyısına dikkatle baktım. Orada nehrin kıyısındaki patikada yavaş yavaş yürüyen, hepsinin boynunda birer çan asılı önce birkaç, sonra da birçok inek gördüm. Kıyıdaki yoldan eve dönmek için biraraya toplandıklarında, çanlarının sesi giderek artan yüksek bir kreşendoya dönüştü. Kalbimde nazik bir hayret ve şükran hissi uyandı ve ben birdenbire, farklı bir gerçeklikte canlanarak burada oldum, kendimin ve önümde açılmakta olan anın farkında olarak.

“Oh, özgüvenle kendine bağlı olan, maddesel şeylerden kimlik kazanan ve onları seven ruhumun neşesi, Ruhum onlardan - görmekten, duymaktan, dokunmaktan, akıldan, dile getiirmekten, kıyaslamaktan, anımsamaktan ve benzerlerinden - titreşerek bana geri döndü. Duyularımı ve bedenimi aşkın hale getiren duyularımın ve bedenimin gerçek hayatı, maddesel şeylerle işi biten bedenim, maddesel gözlerle işi biten bakışım bana bugün her bahanenin ötesinde sonunda görenin maddesel gözlerim olmadığını kanıtladı.

Walt Whitman

Dünyamın sadece iki kelebeği göreceğim kadar küçüldüğüm ana dikkat etmemiş olmam tuhaf, kendimi şimdi bulduğum halle onun arasındaki fark ne kadar açık ve basitti. Fark etmeden bir şey tarafından çekilmek veya gündüz rüyalarına kapılmak o kadar kolay ki. Çanların dikkatimi çekmiş ve sonra da kır manzarasının hoşluğu ve güzelliğinin bu farkındalık anına neden olmuş olmasından ötürü çok şanslıydım. Böylesi bir farkındalığı çağırarak mümkün mü? Evet, böyle teknikler Okullardaki ezoterik bilginin parçasıdır, okullar sadece bunları öğrenmek isteyen, hayatlarında nasıl mevcut olabileceklerini öğrenmek isteyenlere öğretmek amacıyla mevcuttur.

İnsan varlıkları olarak, sadece doğmuş olmakla mevcut olma hakkını miras alırız. Herkesin hayatı Mevcudiyet anları ile zenginleşir, ister onların farkında olalım, ister onlara değer verelim: onlar bizim hatırladığımız anlardır.

*“Okulların, içimizdeki tanrı – kendi mevcudiyetimiz için
doğru yerde doğru çabayı gösterme ayrıcalığı vardır.”*

Robert Earl Burton

Şaşılacak olan şey, bizim normal uyanık (dediğimiz) halden Mevcudiyetin uyanık haline geçişin muazzamlığını o kadar kolayca unutuvermemizdir. İçimizde bu nazik, içsel ışımayı sıradan bir şeye indirgemek gibi baskın bir eğilim var. Gündelik yaşamın momentumu, yükselmiş hale verilen değer duygusunu hissizleştiren bir eşitleme etkisi yaratır. Biz kendimizi hayatın hızlı akıntıları tarafından taşınırken buluruz – korkularımız, hastalıklarımız ve sorumluluklarımız; para gereksinimi ve eksikliklerin telaşı; almak veya alamamak; bu şeyler bizi en derin özelemlerimizden ayırırlar.

“Mevcut olmak muhteşemdir ... Ne var ki biz öylesine kolayca unuturuz, doğrulayıp

kıskanmadığı şeyi gülen komşumuzun, göze çarpsın isteriz, oysa ancak

içimizde dönüştürdüğümüzde belli eder kendisini en belirgin neşe bize.

Hiçbir yerde olamaz Dünya, sevgilim, eğer içimizde değilse.”

Rainer Maria Rilke, Duino Ağıtları, ‘Yedinci Ağıt’

Mevcudiyetin yalnızca güzellikle değil acılarla da üretilebiliyor olması bizim için bir şanstır. Belki siz de sevilen birinin yerin dibine batırıldığını izlemiş ve hayatın süptil gizini bir an görmüşsünüzdür. Zaman ve görünüşler ortadan kalkmış ve peçe bir an için kalkmıştır.

Hiçkimse böyle şeyler arzu etmez ama yine de hayatımızın neşeleri trajediler, kızgınlıklar ve duygusal acılarla örülmüştür: bu sürtüşme Sevgiliye duyduğumuz özlem için kalbe tutkulara karşı durma fırsatı verir ve coşkulu bir kendine-ilginin kalbimizde çalkalandığını görerek İlahi Mevcudiyetin berraklığı ve huzuruna doğru kendiliğimizden hareket ederiz.

“Başının üstünde taze ekmekle dolu bir sepet var ama sen yine de kapı kapı dolaşıp kırıntılar için

dileniyorsun. Kendi iç kapını çal. Başkasını değil. Dizlerine kadar temiz nehir suyuna

batmışken sen yine de diğer insanların su kırbalarından içmek istemeyi

sürdürüyorsun. Su senin çevrende her yerde,

ama sen yalnızca seni sudan ayıran engelleri görüyorsun.”

Mevlana Celaleddin-i Rumi

Sydney Russell